

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סוכה-סוכה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
והכי קאמר: מחצלת הקנים גדולה, עשאה לשכיבה - מקבלת טומאה ואין מסככין בה. טעמא - דעשאה לשכיבה, הא סתמא - נעשה כמי שעשאה לסיכוך, מסככין בה. (קטנה, עשאה לסיכוך - מסככין בה, טעמא - דעשאה לסיכוך, הא סתמא - נעשה כמי שעשאה לשכיבה, ואין מסככין בה).	[ת"ק]									◆	■	!	◇		
ואתא רבי אליעזר למימר: אחת קטנה ואחת גדולה, סתמא כשרה לסיכוך.	[רבי אליעזר]									◆	■	!	◇		
אי הכי, רבי אליעזר אומר אחת קטנה ואחת גדולה? אחת גדולה ואחת קטנה מיבעי ליה ועוד: כי פליגי - בגדולה הוא דפליגי, ורבי אליעזר לחומרא.	אמר ליה אבוי:									‡			◇		
מחצלת הקנים, בגדולה מסככין בה	דתניא: [ת"ק]									◆	■	‡	◇		
אם אינה מקבלת טומאה - מסככין בה	רבי אליעזר:									◆	■	‡	◇		
בקטנה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לשכיבה. כי פליגי - בגדולה.	אלא אמר רב פפא:											!	◇		
סתם גדולה לסיכוך	תנא קמא סבר:									◆	■	!	◇		
סתם גדולה נמי לשכיבה. ומאי עשאה לשכיבה דקאמר - הכי קאמר: סתם עשייתה נמי לשכיבה, עד דעביד לסיכוך.	רבי אליעזר סבר:									◆	■	!	◇		
מחצלת של שיפה ושל גמי, גדולה - מסככין בה, קטנה - אין מסככין בה. של קנים ושל חילת, גדולה - מסככין בה, ארוגה - אין מסככין בה.	תנו רבנן: [ת"ק]											◆	■	◇	
אחת זו ואחת זו מסככין בה.	רבי ישמעאל ברבי יוסי-משום אביו:											◆	■	◇	
וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו.	[רבי דוסא]											■	◇		
כל החוצלות מטמאין טמא מת, דברי רבי דוסא	תנן התם: [רבי דוסא]											◆	■	◇	
מדרס.	חכמים:											◆	■	◇	
מדרס - אין, טמא מת - לא?												‡			
כל המטמא מדרס מטמא טמא מת	והא אנן תנן:											■	‡	◇	
אימא: אף מדרס.												!		◇	
מאי חוצלות?													^	◇	
מרובלי.													!		
מאי מרובלי?													^		
מזבלי.	רבי אבא:									◆	!			◇	
מחצלות ממש.	רבי שמעון בן לקיש:									◆	!			◇	
ואזדא ריש לקיש לטעמיה												■			
הריני כפרת רבי חייא ובניו. שבתחלה כשנשתכחה תורה מישראל עלה עזרא מבבל ויסדה, חזרה ונשתכחה עלה הלל הבבלי ויסדה, חזרה ונשתכחה עלו רבי חייא ובניו ויסדה.	דאמר ריש לקיש:									■	■			◇	
וכן אמר רבי חייא ובניו: לא נחלקו רבי דוסא וחכמים על מחצלות של אושא שהן טמאות, ושל טבריא שהן טהורות. על מה נחלקו - על שאר מקומות.	[רבי חייא ובניו]									■	■			◇	
כיון דליכא דיתבי עליהו - כדטבריא דמיין	מר סבר:									◆	■	■		◇	
כיון דמקרי ויתבי עליהו - כדאושא דמיין.	ומר סבר:									◆	■	■		◇	
כל החוצלות מטמאין טמא מת, דברי רבי דוסא.	אמר מר: [רבי דוסא]												■	<	
וכן היה רבי דוסא אומר כדבריו	והתניא:												■	‡	◇
לא קשיא: הא - דאית ליה גנפא, הא דלית ליה גנפא.													!	◇	
חוצלות של שעם ושל גמי ושל שק ושל ספירא - מטמא טמא מת, דברי רבי דוסא.	מיתיבי: [רבי דוסא]											◆	■	‡	◇

אף מדרס.	חכמים:							◆	■	⚡	◇	כ:
בשלמא למאן דאמר מרזובלי - של שעם ושל גמי חזו לכינתא דפירי, של שק ושל ספירא - חזו לגולקי וצני. אלא למאן דאמר מחצלות ממש, בשלמא של שק ושל ספירא - חזו לפרסי ונפוחתא, אלא של שעם ושל גמי למאי חזו?										⚡	◇	כ:
חזו לנזיאתא.										!	◇	כ:
בשלמא למאן דאמר מחצלות ממש, של שעם ושל גמי - חזו לנזיאתא, של שק ושל ספירא - חזו לפרסי ונפוחתא. אלא למאן דאמר מרזובלי, בשלמא של שק ושל ספירא - חזו לגולקי וצני, אלא של שעם ושל גמי למאי חזו?	איכא דאמרי:									⚡	◇	כ:
חזו לכינתא דפירי.										!	◇	כ:
כשירדתי לגולה מצאתי זקן אחד, ואמר לי: מסככין בבודיא, וכשבאתי אצל רבי יהושע אחי אבא הודה לדברין.	תניא, אמר רבי חנניה:									■	◇	כ:
והוא דלית ליה גדנפא.	רב חסדא:									■	◇	כ:
הני בודיתא דבני מחוזא, אלמלא קיר שלהן - מסככין בהו.	עולא:									■		כ:
מסככין בבודיא, ואם יש להן קיר - אין מסככין בהן.	תניא נמי הכי:									■		כ:
הדרן עלך סוכה											◇	

סוכה-הישן תחת המטה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
הישן תחת המטה בסוכה - לא יצא ידי חובתו.												■	כ:	
נוהגין היינו שהיינו ישנים תחת המטה בפני הזקנים ולא אמרו לנו דבר.	רבי יהודה:											◆	כ:	
מעשה בטבי עבדו של רבן גמליאל שהיה ישן תחת המטה, ואמר להן רבן גמליאל לזקנים: ראתם טבי עבדי. שהוא תלמיד חכם ויודע שעבדים פטורין מן הסוכה, לפיכך ישן הוא תחת המטה. ולפי דרכינו למדנו שהישן תחת המטה לא יצא ידי חובתו.	רבי שמעון:											◆	○	כ:
והא ליכא עשרה												ז	כ:	
במטה עשרה.	תרגמא שמואל:											!	◇	כ:
אחד חור שחררוהו מים או שרצים, או שאכלתו מלחת, וכן מדבר אבנים, וכן סואר של קורות - מאהיל על הטומאה.	תנן התם: [ת"ק]											◆	■	כ:
כל אהל שאינו עשוי בידי אדם - אינו אהל.	רבי יהודה:											◆	■	כ:
מאי טעמא דרבי יהודה?												^	כ:	